

Skall du verkligen bli frälst och salig, verkligen komma in i himmelen?

Nionde årgången, 1850.

Vad är väl det yttersta ändamålet med allt vårt andliga strävande, vårt forskande, läsande, skrivande m.m., om icke att vi skola *bliva frälsta och saliga*, att vi skola i tiden stå väl med Gud och i döden gå hem till Gud och vara hos Herren alltid? Skulle vi då icke böra stanna och besinna oss något, stanna och undersöka, om vårt andliga strävande är av den beskaffenhet, att det verkligen leder till detta saliga mål, på det vi icke må »löpa såsom till något ovisst eller kämpa, såsom den där hugger i vädret?» För många blir det då nödigt att först undersöka, om till äventyrs *allt* andligt strävande leder till målet, om var och en, som på något sätt söker Guds rike, verkligen skall komma därin, om varje religiös verkligen skall varda salig, eller om tvärt om vägen till livet är blott en; och sedan undersöka, om vi ock befinna oss på denna enda saliga väg, så att vi kunna med fröjd se åren ila till slut; eller om vi ännu måste komma till något annat liv, innan vi kunna saligen dö.

Olyckligt, hemskt, om man icke får nåd till en sådan besinning! Olyckligt hemskt, om man kan med den köttsliga säkerhetens lättsinne genast själv avgöra saken, utan prövning inför Herren! Men den, som får nåd till besinning och vill vara uppriktig mot sin själ, vakte sig väl att icke söka svaret på sina frågor ur luften, icke sätta sig ned att blott tänka och eftertänka eller vänta omedelbart svar i hjärtat; icke heller bör du i så viktiga frågor åtnöjas med någon människas mening, utan här rådfråge du endast den Herrens egna ord, som skall döma på den yttersta dagen.

Till sådant ändamål anföra vi här en tänkvärd förklaring av Kristi egen mun. Gud give oss nåd att märka, vad han talar!

I Luk. 13: 23—30 står: *Och någon sade till honom: Herre, äro de få, som varda frälsta? Och han sade till dem: Kämpen för att komma in genom den trånga porten; ty många, säger jag eder, skola söka att inkomma och skola dock icke kunna det.*

Sedan husbonden har stått upp och stängt dörren, och I haven begynt att stå utanför och klappa på dörren, sägande: Herre, Herre, låt upp för oss, så skall han svara och säga till eder: Jag känner eder icke, vari från I ären;

Då skolen I begynna säga: Vi hava ätit och druckit inför dig, och du har lärt på våra gator.

Och han skall säga: Jag säger eder, jag känner eder icke, varifrån I ären: gå bort ifrån mig, alla I ogärningsmän.

Där skall gråten och tandagnisslan vara, när I fån se Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna i Guds rike, men eder utkastat.

Och de skola komma från öster och väster och från norr och söder och sitta till bords i Guds rike.

Och se, det finnes sista, som skola vara de första; och det finnes första, som skola vara de sista.

Se, detta har den milde Frälsaren själv talat! Och så säger han här uttryckligt den förvånande sanningen, att många skola söka att ingå genom den trånga porten, och skola dock icke kunna det! Och strax nedanför, att de skola i tiden vara sådana, som få umgås med honom och hans ord, att de skola kunna betyga: »Vi hava ätit och druckit inför dig, och du har lärt på våra gator.» Allt detta betecknar således människor, som varit medlemmar av det »bröllopet», där man äter och dricker med Kristus, det vill säga »himmelriket», nådens rike här på jorden.

Ty vi märka lätt, att Kristus åter *här* framhåller samma betänkliga förhållanden som i Matt. 22 med den mannen, som var i bröllopet, men utan bröllopskläder, och därför blev kastad i mörkret utanför. Och om den mannen är det mycket viktigt att märka, att han ingalunda betecknar blott den utvärtes församlingens vanliga världsliga medlemmar; ty detta bröllop betecknar icke mängden av alla döpta, utan en hop av sådana, som på Andens kallelser gått ut från världen, ty märk: Herren säger, att den hopen samlades genom en bjudning, vilken de flesta icke hade tid att hörsamma för sin köpenskap, jordagods och giftermål m.m.

Vem har icke tid att vara bland den utvärtes församlingens vanliga världsliga medlemmar? Men ingen av världens slavar kom till detta bröllop, säger Herren. Således var denne man en sådan, som hade för

kallelsen till detta bröllop lämnat sin köpenskap och sitt jordagods, d. ä. genomträngt alla hinder och kommit på kallelsen till bröllopet. Sådant står likväl nu här: »De skola söka efter att inkomma genom den trånga porten och skola dock icke kunna det!» Detta är ju förskräckligt! Men vart vill man? Det är ju den milde Frälsarens egna ord. Vem ville icke tala ljuvligt? Men vi kunna ju icke för våra vänner fördölja så betänkliga saker.

Här blir nu den viktigaste frågan: Vad betyder detta? Huru sker det, att även sådana, som söka att ingå genom den trånga porten, likväl icke skola kunna det? Lyckligtvis har Herren även förklarat detta. Och skriftens förklaringar härav äro tvenne. Gud give oss nåd, att akta därpå! – Den förra lyder så: Många söka Guds rike, men icke med nog allvar för att kunna gå igenom den trånga porten. De äro något väckta, men icke helt uppväckta; de vilja hava Gud och hans nåd, men också världen och dess vänskap; de vilja tjäna två herrar; de vilja övergiva vissa synder och världsligheter men vilja undantaga andra, vilka de aldrig kunna (vilja) förstå såsom synder, utan försvara dem. Kristus sade: Vilken som kommer till mig och icke hatar sitt liv, icke kan för min skull låta fara allt, fader, moder, bröder, ja, sitt liv, han kan icke vara min lärjunge; han liknar en man, som begynte bygga ett hus, men hade icke medel nog att fullborda det; han har då visserligen nedlagt möda och kostnad därpå, men har intet därav.

Det var en rik yngling, som gärna ville följa Jesus; men det lät icke nu göra sig med bibehållande av rikedom, och när han hörde, att han måste lämna denna, då gick han bedrövad bort! – Så går det för många. O, en öm omständighet, att de gå bedrövade bort! De voro så nära himmelens port; de sågo Herren och älskade honom på visst sätt, men de voro tvungna att gå ifrån honom, gingo bedrövade bort, ty de kunde icke lämna allt för hans skull. Dessa sökte då att ingå, Men kunde icke. Men andra gå ovetande bort från Herren i falsk tröst, menande, att de äro hans, fastän nya födelsens och den nya skapelsens kännetecken felas dem.

Ännu andra äro de, som väl icke för något i världen vilja övergiva sökandet, icke heller mena, att allt redan är väl, men som alltid dröja med själva ingåendet genom porten, de tänka på bättring och tro, men att företaga själva saken, att företaga den bättring, de tänka på, eller att nu söka nåd och förlikning med Gud, nu söka trons gåva, trons liv och frid, det blir icke av, utan de dröja och vänta, till dess det är för sent.

Därom säger Herren här (v.25): »Sedan husbonden har stått upp och stängt dörren och I haven begynt att stå utanför och klappa på dörren, sägande: Herre, Herre, låt upp för oss!» m.m. Här visas, att de ärnat gå in, men hunno icke! De dröjde och dröjde det ena året efter det andra och menade, att Herren alltid skulle vänta på dem, icke skulle kunna stänga dörren, förr än de ingått, och blevo så bedragna, så att de till slut icke kunde ingå. – Detta vare nog om den första orsaken, varför många som söka att ingå genom den trånga porten icke kunna det. Detta var ock lätt att förstå och gilla.

Men den andra orsaken är mycket svårare att fatta, det är själva »stötestenen och förgelseklippan». Denna kan uttryckas sålunda: Många skola så allvarligt söka att ingå genom den trånga porten, att de därför kunna övergiva fader, moder, bröder, ja, sitt liv, men de skola likväl icke kunna ingå, *blott därför* att de icke veta vilken den trånga porten är, *blott därför* att de icke vilja försaka något, som de ännu mer hänga vid än sitt liv, nämligen sitt eget tycke och sin egen bättrings och försakelses anseende.

Med andra ord: De söka att ingå genom den trånga porten, men låta icke säga sig – låta icke säga sig, vare sig den trånga porten är, utan gå på och stöta huvudet mot väggen, där ingen port är. Detta är det folk Kristus egentligen menar och beskriver med den mannen på bröllopet som icke hade bröllopskläder, och de jungfrur som väl hade lampor, väl gingo ut mot brudgummen, men icke hade olja i sina lampor.

Ty Kristus säger här: »De skola söka», han säger icke: De skola icke söka allvarligt; utan det är just hans förhållande och avsikt på detta ställe att framställa sökandet, åttandet och umgänget med honom (v.26), men att felet var: Jag kände eder icke, vi voro icke rätt förenade; jag var icke för eder vad jag skulle vara.

Och vad är bröllopskläderna annat, än Kristus och hans förtjänst, hans rättfärdighets vita kläder, eller tvagningen i hans blod? Se Upp 7:14. Vad är oljan annat än den tro som brinner av nådens överflödande, där synden överflödade? Den vilken mycket förlåtes, han älskar mycket. Se

synderskan vid Jesu fötter (Luk 7:37-50).

De som således söka att ingå genom den trånga porten men icke kunna det, äro därför sådana, som hava allt annat, utom honom, som är dörren och vägen. De hava väl Kristus och tron i läran, i förståndet och i munnen; men i hjärtat – i hjärtat är något annat deras väg, något annat för dem viktigare och angelägnare, nämligen vad de själva genom Guds hjälp skola vara och göra.

Somliga äro så ytliga, att de kunna hava nog i gärningar, i yttre iakttagelser och bekymra sig aldrig om hjärtat, om en ny födelse; de hava gått ut från världen och sitt förra leverne, börjat umgås med ordet och dess vänner, deltaga i människovänliga anstalter och religiös verksamhet för olyckliga bröder inom eller utom kristenheten m.m. Och på sådan grund äro de säkra, att de ju äro något annat än världen och skola vardas saliga. Andra åter gå djupare med saken, så att de ock vinnlägga sig om hjärtats nyfödelse, bättring, ånger, bön och försakelse, m.fl. goda saker; men de hava ock häruti sitt hjärtas allt i alla, hava väl icke alltid mycken tröst, men likväl sitt hopp, sitt ögonmål däri.

Detta kan även märkas på det sätt, som Kristus säger: »Varav hjärtat är fullt, därav talar munnen», nämligen att de först och sist och mest tala om vad vi skola göra och vara. Då de, liksom för en skyldig gärd åt läran och åt Kristus, talat några korta, regelrätta ord om Kristus och tron, så följer strax ett tungt, viktigt »men» och en hel hop nitiska ord om vad vi skola vara och göra.

– Vad skola vi nu säga härom? Jo: »det ena skall du göra, och det andra icke låta»; men blott en är dörren! Vårt görande, vakande, bedjande, stridande m.m., allt detta är ju goda saker, som ock hava sitt rum och sin vikt; men Kristus, Kristus och vad han gjort, skall ju likväl innehava det förnämsta rummet i hjärtat! Allt, vad vi skulle göra, skall komma på skam, och Kristus vardas hjärtats allt i alla, hjärtats enda hjälp och tröst och skatt; märk, i hjärtat, icke blott i bekännelsen och förståndet. Här gäller att icke skrymta och ljuga på sin själ! Att du förstår och bekänner, att Kristus skall vara hjärtats allt i alla, det gäller icke.

Du måste verkligen och i sanning hava det så i hjärtat; då lär det även sticka fram i talet. Dessa uppenbaras således på »schibboletet», på den sången, som ingen kunde lära, utom de tecknade; ty deras hjärta sjunger en annan visa, om vad vi skola vara och göra.

Och orsaken är, att de ännu icke kommit så djupt i bättringen, att de blivit till skam på densamma; de hava ännu icke erfarit den verkan av lagen, som omtalas i Rom. 7:7-13, att synden får liv och varder övermåttan syndig genom budordet, i kap. 5:20, att »synden överflödar», och kap. 3:19, att sålunda »munnen tillstoppas», och man »varder brottslig för Gud».

– Nej, de kunna icke förstå sig på denna underliga lära, vilja icke höra detta stycke, utan upptaga av Guds ord blott vad dem behagar, och förakta detta stycke, som just fattas dem – begå alltså en falskhet mot sig själva och mot ordet. Att de icke erfarit nyss nämnda verkan av lagen, det bekymrar dem icke; ty deras fromhetsnit, mena de, måste ju bevisa, att Kristus och tron lever i deras hjärtan, ehuru de borde veta med sig, att deras egna botövningar gälla mer för dem, än Kristus och all hans förtjänst, och ehuru tusende utan tro *hava nit för Gud och fara efter rättfärdigheten, men aldrig komma därtill* (Rom. 9:31-32; kap. 10:2-3).

Ack, att de dock för sin eviga falskhet läte den milde Herren Kristi ord vara sanning, som säger, att de väl kunna vara i bröllopet, men likväl kastas i mörkret utanför, när de äro där i egna kläder; att de väl kunna söka att ingå genom den trånga porten, kunna hava ätit och druckit med Kristus, ja profeterat i hans namn och gjort många kraftiga gärningar i hans namn (Matt. 7:22), och likväl få det svaret: »*Gån bort ifrån mig, jag kände eder aldrig!*» – och då skall den gräsliga evighetsgråten begynna! (v.28). Herren har sagt detta.

Men de eländiga som äro missnöjda med sin bättring, ånger, bön, allvarlighet, men älska evangelium och blott hungra efter försoningsnåden, de äro säkrast förvarade för all fara. Herren är de eländas Frälsare, »syndares vän», på det han må vardas ärad i allt, vardas allt i alla.

- C-O Rosenius

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från pietisten.com.